

READ IN
ENGLISH
PAGES 5+7

The former nurses flat on the Annadal complex is still under construction; students disadvantaged Photo's: Observant

Verbouwing Annadal niet klaar, student de dupe

“Het is hier een zootje”, klagen studenten die een kamer huren op het Annadalcomplex aan de Brouwersweg. Per 1 september zijn 217 extra kamers opgeleverd. Maar klaar is het nog lang niet. En dus is er heel veel stof, en heel veel geluidsoverlast.

“Als we niet wakker worden van het licht omdat er nog geen gordijnen hangen, dan is het wel van de radio van de bouw-

nl

Lees verder op pagina 11

President Martin Paul renews contract for another four years “I have become very Dutch”

The President of Maastricht University, Professor Martin Paul (1958), will remain the highest university official until 2023. By then, he will have been President for a total of twelve years, while eight years is the standard.

No, he didn't bring it up himself. A third term was discussed during his annual performance appraisal with the Supervisory Board (it's the Board that appoints the President) in December 2017 as one of the options for after May 2019, the time when his second term ends. Martin Paul: “I only wanted to consider it if there appeared to be sufficient support within the institute. I asked the Supervisory Board to look into that first.” Both his close colleagues on the Executive Board and the deans as well as the Univer-

eng

sity Council turned out to be positive.

It also gave him time to think. “I looked into other jobs, both in Germany and elsewhere. But the culture there is often different, I have become very Dutch, I like openness, not too much hierarchy. Universities and hospitals there (Martin Paul is Professor of Pharmacology, ed.) are often like large tankers, with little room for change. Here in Maastricht, you can really do business, such as the development of Brightlands, the founding of the new Faculty of Science and Engineering, the international university networks.” And last but not least: “I have really great colleagues, it is not a matter of course that you have such chemistry in the Executive Board. The relationship with the deans and the representative bodies is good. All that together gives energy and makes the UM a

special place for me.”

Is twelve years of presidency not too long? In Maastricht, only President Karl Dittrich embarked upon a third term, which he didn't complete by the way. At the time there were rumblings that he had been there too long. Paul: “In Cologne they say: *Jede Jeck is anders*. We all have an individual biography. I thoroughly discussed this choice with my colleagues and my wife. I also took a good look in the mirror and asked: Do you really still want this, can you still do it? The answer is: yes. There was no need, I could always return to research.”

What will be his focus in his third term? “It is not *me*, but *us*. We do it together. We will work on the broadening of the UM's profile with the science faculty, we will continue our internationalisation efforts, European networks and Brightlands, the Kennis-As and collaboration with the region. That project runs until 2023. It started during my presidency, it is great that I experience its completion.”

RJ

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Rector is “een beetje dominant”

Na alle interviews in de vaderlandse pers heeft de faam van rector Rianne Letschert nu ook de burens bereikt. De Vlaamse krant *Het Belang van Limburg* publiceerde afgelopen week een uitgebreid interview met de “goedlachse rector” van de Universiteit Maastricht. Waarin ze, naast veel bekends, toch ook weer wat nieuwe dingen laat optekenen.

Zoals dat ze eigenlijk niet weet waarom een universiteitsrector ‘rector *magnificus*’ heet. Dat moet voortaan dan maar in de aanstellingsbrief worden uitgelegd. Verder blijkt Letschert een nogal ruim idee te hebben van de omvang van de UM. Die heeft, zegt ze, een omzet van een half miljard (is 400 miljoen), 20.000 studenten (is zo’n 17.000) en 5000 medewerkers (is rond 4000).

Haar uitpuilende agenda? Mede omdat ze “geen nee kan zeggen. En het wordt alleen maar erger.” Over haar vasthoudende karakter: “Als ik echt iets in mijn hoofd heb, dan moeten er wel heel erg goeie argumenten op tafel komen eer ik van dat idee afstap. Een beetje dominant, dat ben ik wel, ja.” Intussen vindt ze dat ze een “superbaan” heeft, maar of ze er straks nog een tweede termijn aan vastplakt? Dat weet ze “*écht* niet”. Nog vier jaar erbij, dat is “bijna een definitief vaarwel aan de actieve wetenschap. Ik heb nu nog die (Vidi) beurs en het onderzoek in Tilburg, maar als ik voor een volgende beurs wil gaan, dan moet ik natuurlijk geen gat van acht jaar op m’n cv hebben.” Straks een politieke carrière? Minister? Nee, dan moet ze te veel compromissen sluiten, wordt haar autonomie te veel aangetast. Wat wordt het? In ieder geval spannend, over twee jaar.

Kinderen mogen mee

Vrouwen moeten ‘empowered’ worden en aan de UM mogen er wel wat meer vrouwelijke leiders opstaan. Doel: “Een cultuur van gendergelijkheid en diversiteit”, aldus het bericht over de lancering

van het nieuwe netwerk FEM, Female Empowerment Maastricht University. Dinsdag 13 november is dé dag dat het startschot wordt gegeven in de Jan van Eyck Academie. *Observant* heeft zich al voor die middag aangemeld, en wat schetst onze verbazing? Op het aanmeldingsformulier wordt er rekening gehouden met kinderen. Jawel, er is een heuse babysit of opvangmedewerker aanwezig die zorgt voor entertainment! Ook een idee voor de Opening Academisch Jaar of de Dies volgend jaar?

Maar let op: “Ouders blijven verantwoordelijk voor hun kinderen.” Dus komt er geen einde aan het gejeengel of wordt er *non-stop* geschreeuwd om snoep, koek of andere dingen, dan wordt moeder vast en zeker even uit de brainstormsessies gehaald of uit de zaal gepikt waar SBE-decaan Peter Møllgaard de rector van deze universiteit, Rianne Letschert, over vrouwelijk leiderschap interviewt.

Excessen met drank, drugs, fysiek geweld en seks

Gedragscodes waarin studentenverenigingen afspraken maken met universiteiten en hogescholen over ‘hoe zich te gedragen’ zijn vooral gericht op de introductieperiode,

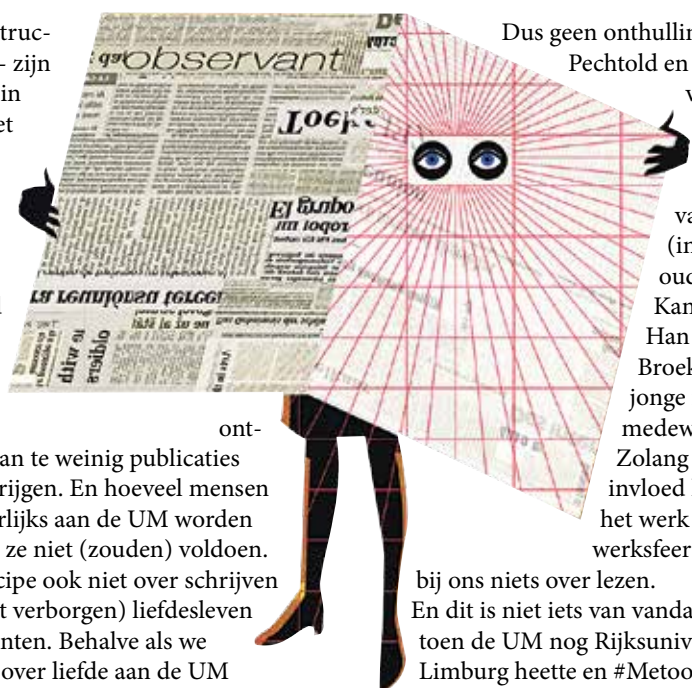
schreef online medium *Science Guide* gisteren nadat de convenanten uit meerdere universiteitssteden, inclusief Maastricht, met elkaar waren vergeleken. Er is minder aandacht voor “het gedrag binnen de verenigingen *an sich*”. Dus zijn er tijdens de ontgroeningen nog expliciet restricties op het gebruik van geweld en vernederende handelingen en beloven de studenten plechtig om de aspirant-leden voldoende te laten slapen, drinken en eten, daarna mogen ze die regels bij wijze van aan de wilgen hangen. Alleen de gedragscodes van Rotterdam, Groningen en Leiden gelden wel expli-

ciet het hele jaar. Maar zoals we nu weten – wat betreft Leiden – is dat geen garantie op een ‘vriendelijke’ cultuur. De NRC onthulde zaterdag de onderzoeksresultaten van een advocatenkantoor naar de interne cultuur van het Leidse Minerva. Het corps is in de greep van “excessen met drank, drugs, fysiek geweld en seks”. De Leidse rector Carel Stolker baalde er “ongelooflijk” van en twitterde naar aanleiding van het onderzoek van *Science Guide* dat hij ook actie verwacht van de reünisten, zij moeten verantwoordelijkheid nemen en helpen om de verenigingshuizen te reguleren.

Het al dan niet verborgen liefdesleven

Een 58-jarige docente van de Universiteit Maastricht is ontslagen omdat ze te weinig gepubliceerd heeft, schreef *Dagblad De Limburger* afgelopen zaterdag. Zij was in beroep gegaan tegen haar ontslag, maar de rechter besliste dat de UM het ontslag voldoende had onderbouwd. Een pijnlijke aangelegenheid. U zult over deze specifieke zaak verder niets in *Observant* terugvinden. Wij hebben de stelregel dat we niet over *individuele* personele kwesties schrijven. Waarom niet? Het gaat vaak om heel persoonlijke dingen, het verhaal van de een tegenover de ander, van verwijten over en weer, van een kluwen aan oorzaken waar feit en fictie door elkaar spelen.

Is er echter een structureel probleem - zijn er meer mensen in een groep die met elkaar of de baas overhooplijgen - dan gaan we er achteraan. En naar aanleiding van bovenstaand bericht - houd ons in de gaten - proberen we het aantal ontslagen op basis van te weinig publicaties boven water te krijgen. En hoeveel mensen er überhaupt jaarlijks aan de UM worden ontslagen omdat ze niet (zouden) voldoen. Waar we in principe ook niet over schrijven is het (al dan niet verborgen) liefdesleven van staf en studenten. Behalve als we een serie maken over liefde aan de UM en betrokkenen hun verhaal willen doen.

Dus geen onthullingen à la Pechtold en zijn ex-vriendin Lok of de affaire van (inmiddels oud-) VVD-Kamerlid Han ten Broeke en een jonge fractie-medewerkster. Zolang het geen invloed heeft op het werk of de werksfeer zult u er bij ons niets over lezen. En dit is niet iets van vandaag. Ooit, toen de UM nog Rijksuniversiteit Limburg heette en #Metoo nog niet bestond, solliciteerde ik bij *Obs-*

vant. Een van de vragen tijdens het sollicitatiegesprek luidde: wat zou je doen als je ter ore kwam dat een directeur van een faculteit een liefdesrelatie heeft met zijn secretaresse? Niets. Wat zou je doen als dit tot een onwerkbaar sfeer op het faculteitsbureau leidt omdat die directeur daarvoor een relatie had met een andere medewerker van het bureau? Dan is het een verhaal waard, zei ik na enig nadenken. Het bleek het juiste antwoord. Het was, zo is mij toentertijd verteld, geen fictieve casus. Ik weet alleen niet of dit verhaal ooit *Observant* heeft gehaald. Een digitale zoektocht www.umlib.nl/observant (waar alle *Observant*uitgaven - inclusief *Observants* voorganger *Maffius* - vanaf de oprichting te vinden zijn) leverde tot dusverre niets op.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

Collegevoorzitter Martin Paul tekent voor vier jaar bij “Ik ben heel Nederlands geworden”

De voorzitter van het college van bestuur, prof. Martin Paul (1958), blijft tot 2023 de hoogste baas van de Universiteit Maastricht. Hij is dan in totaal twaalf jaar voorzitter geweest. Acht jaar is gebruikelijk.

Nee, hij heeft het niet zelf aangekaart. Een derde termijn kwam tijdens zijn functioneringsgesprek met de Raad van Toezicht (de RvT benoemt uiteindelijk) in december 2017 aan de orde als een van de opties voor na mei 2019; het moment waarop zijn tweede termijn zou aflopen. Martin Paul: “Ik wilde er pas over nadenken als zou blijken dat er voldoende draagvlak was binnen de instelling. Ik heb de RvT gevraagd dat eerst te bekijken.” Zowel zijn naaste collega's in het college van bestuur als de decanen en de universiteitsraad bleken positief.

Het gaf hem ook bedenktijd. “Ik heb naar andere banen gekeken, in Duitsland en elders. Maar daar is de cultuur vaak anders, ik ben toch heel Nederlands geworden, ik houd van openheid, weinig hiërarchie. Ook zijn universiteiten en ziekenhuizen (Martin Paul is hoogleraar farmacologie, red.) daar vaak grote tankers, waar je weinig kunt veranderen. Hier in Maastricht kun je echt zaken doen, denk aan de ontwikkeling van Brightlands, de oprichting van de nieuwe faculteit Science and Engineering, de internationale universiteitennetwerken.” En *last but not least*: “Ik heb heel goede collega's, het is niet vanzelfsprekend dat er zo'n chemie is in het college van bestuur. De relatie met de decanen en de medezeggenschap is goed. Dat alles geeft energie en maakt de UM tot een bijzondere plek voor mij.”

Is twaalf jaar voorzitterschap niet te lang? In Maastricht begon alleen toenmalig voorzitter Karl Dittrich aan een derde termijn, die hij overigens niet afmaakte. In die periode klonken er

Martin Paul tijdens de opening vorige week Foto: Loraine Bodewes

geluiden dat hij er te lang zat. Paul: “In Keulen zeggen ze: *Jede Jeck is anders*. We hebben allemaal een individuele biografie. Ik heb deze keuze goed doorgesproken met mijn collega's en met mijn vrouw. Ik heb ook in de spiegel gekeken: wil je dit nog, kun je dit nog? Het antwoord is: ja. Er was geen noodzaak, ik zou altijd nog terug kunnen naar de wetenschap.”

Waar gaat hij zich op richten in de derde termijn? “Het is niet *ik*, maar *we*. We doen het

samen. We gaan werken aan de verbreding van het profiel van de UM met de bètafaculteit, we gaan door met internationalisering, Europese netwerken en Brightlands, de Kennis-As en de samenwerking met de regio. Dat project loopt tot 2023. Het begon tijdens mijn voorzitterschap, het is mooi dat ik de afronding hiervan mee kan maken.”

Riki Janssen

Geen overtredingen tijdens ontgroeningen

“Er zijn geen overtredingen gesignaleerd en er zijn ook nog geen klachten binnengekomen”, antwoordt Pascal Breuls, directeur van het studentenservicecentrum op de vraag hoe de recente ontgroeningen van de grote studentenverenigingen Koko, Circumflex, Saurus en Tragos zijn verlopen. Tijdens onaangekondigde bezoeken – “aan drie verenigingen, ik vertel niet welke” – heeft Breuls, tevens voorzitter van de Commissie Kennismakingstijden van de Universiteit Maastricht, “geen schending” van de *Gedragscode Introductietijd* opgemerkt.

Vorig jaar werd Tragos bestraft: een derde van de subsidie werd ingetrokken. Aanleiding was een voorwaardelijke sanctie in 2016 toen eerstejaars te weinig slaap kregen, een meisje gewond was geraakt aan haar enkel en mensen een verbrande tong hadden opgelopen door een te heet brouwsel. Vorige zomer zouden wederom “meerdere bepalingen” overtreden zijn (over de aard gingen noch Breuls, noch de woordvoerder van de UM en noch toenmalig Tragosvoorzitter in) en werd de sanctie dus onvoorwaardelijk.

Circumflex kreeg in 2017 een waarschuwing. Volgens Breuls hebben Tragos en Circumflex “echt iets gedaan met de feedback die we vorig jaar hebben gegeven. Daarmee hebben we de verenigingen gecomplimenteerd.”

De *Gedragscode Introductietijd* schrijft onder meer voor dat tijdens de ontgroening minimaal zes uur aaneengesloten slaap per nacht verplicht is, voldoende eten en drinken en een gelegenheid om zich dagelijks te wassen en tanden te poetsen. Ook kan het verenigingsbestuur zich bij wangedrag niet verschuilen achter interne commissies of individuele leden.

WD

Vier miljoen voor ‘voorloper’ Einstein Telescoop

De Universiteit Maastricht ontvangt samen met enkele zusterinstellingen en partners vier miljoen aan Europese subsidie voor een proefopstelling om zwaartekrachtgolven te meten. Dat is een opsteker aangezien Zuid-Limburg, naast Sardinië en Hongarije, in de running is voor de uiteindelijke Einstein Telescoop. Ook zal de UM een nieuw onderzoeksinstituut op poten zetten.

“In feite bouwen we een kleine versie van de apparatuur, niet om daarmee golven te meten,

maar om kinderziektes uit te bannen”, zegt natuurkundig theoreticus Gideon Koekoek, die de zwaartekrachtkar trekt aan de UM. “Zo'n testfaciliteit is belangrijk voor de UM omdat we daarmee een kenniscentrum worden waar onderzoekers kunnen aankloppen voor alles wat met de nieuwste technologie te maken heeft.”

De proefopstelling is voor een universiteit zelfs interessanter dan de telescoop zelf, zegt Thomas Cleij, decaan van de faculteit Science and Engineering. “De Einstein Telescoop is

belangrijk voor de regionale economie, maar de ontwikkeling van het prototype heeft een geweldige wetenschappelijke impact. Daarmee zouden we leidend in Europa worden op het vlak van gravitatiegolven.”

Maar let wel, zegt Koekoek: “De interreg-subsidie van vier miljoen is slechts een startkapitaal, in totaal hebben we zo'n vijftien miljoen nodig.” De provincie overweegt om ongeveer drie miljoen bij te dragen, zegt Cleij. Het project wordt uitgevoerd door een Vlaams-Nederlands consortium, waarin onder meer het het

instituut voor subatomaire fysica Nikhef en de universiteiten van Hasselt, Leuven en Eindhoven meedoen.

Ondertussen is het Nikhef al bezig met proefboringen in de grensregio. Vorig jaar is de geologische bodem in Terziet in kaart gebracht, afgelopen maart is dat in het Voerense gehucht De Planck gebeurt. Daarbij heeft het Nikhef gebruik gemaakt van een driehonderd meter diepe waterput. Precies de diepte waarop de tunnels van de Einstein Telescoop worden gebouwd.

MT

Nergens

Femke Halsema heeft een mooi boekje geschreven: *Nergensland*. Deze titel verwijst naar waar al die miljoenen vluchtelingen vertoeven: nergens. Ze profiteren misschien wel in theorie maar niet in de praktijk van de goedbedoelde voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag, kunnen nergens heen. Velen hangen rond in vluchtelingenkampen waar ze perspectiefloos leven van de internationale liefdadigheid, als ze al zijn ontsnapt aan smokkelaars of de golven van de Middellandse Zee.

Halsema stelt voor om zo'n Nergenslandkamp onder regie van de VN Vluchtelingenwerk om te bouwen tot een levendige stad waarin mensen gaandeweg ruimte krijgen

om hun eigen talenten aan te wenden, zelf huizen te bouwen, opleidingen te volgen, ondernemingen te starten, kortom alles te doen waar mensen weer energie van krijgen. Het klinkt misschien utopisch, maar zij doet

veel moeite om kritiek daarop te pareren. Als denkoefening vind ik het verfrissend om te laveren tussen populistische denkers dat de wereld bij onze grens ophoudt en realisten als Paul Scheffer die menen dat het onze grenzen zijn die onze vrijheid mogelijk maken. Natuurlijk is dat laatste waar, maar dat betekent niet dat die grenzen vrijwel dicht moeten. Zonder de grenzen helemaal open te gooien kunnen wij in Nederland (en in Europa) meer mensen opnemen dan we nu doen.

Bij het lezen van haar voorstellen moest ik denken aan de Israëlische kibboets waar ik als vrijwilliger heb gewerkt. Deze wijkplaatsen voor joodse vluchtelingen waren indertijd ook utopische plekken, maar ze hebben het gaandeweg steeds moeilijker gekregen. Ze hebben zich echter aangepast. Leden kregen meer individuele vrijheid.

Naast landbouw kwam industrie. Kibboetsen hebben overleefd en zijn zelfs aantrekkelijk geworden voor veel Israëliërs. Zonder hun politieke idealen overboord te gooien, hebben ze stapsgewijze aanpassingen gedaan, geleerd van hun fouten.

Een aspect van de kibboetspraktijk heeft mij echter altijd tegengestaan. Palestijnen mochten er wel werken, maar nooit lid worden. Ik denk dat de mentale en fysieke grenzen tussen Israëliërs en Palestijnen nu zo hard zijn geworden dat Palestijnen er niet meer mogen (en willen) werken. Hier zit ook de kern van het huidige vluchtelingenprobleem: wij hebben onze grenzen nodig omdat we niet willen dat vluchtelingen lid van onze kibboets worden.

Sjaak Koenis,

universitair hoofddocent wijsbegeerte

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Hit by a car, then what?

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? **Gijs van Dijck**, Professor of Private Law, would like to set up an experiment with the larger insurance companies in the Netherlands, focussing on the best way to deal with compensation.

Gijs van Dijck found *Observant's* question confronting. "I started to doubt my own motive. Am I really working on academic issues that I find important? Or am I trapped in a system in which subsidies, time and personnel are the determining factors?" It is not so long ago since Van Dijck became a professor and he experienced it as liberating. "I no longer need to jump through other people's hoops, but I am completely free to choose my own direction. Since then I have taken more adventurous routes, so the conclusion

"I no longer need to jump through other people's hoops, but I am completely free to choose my own direction."

was: yes, I do ask the important questions in my field." They deal with, among others, how to settle compensation. An example: imagine a child of eight years' old becomes paralysed when hit by a car on the footpath. Lawyers then determine the level of compensation and they do so by comparing a life with and without the accident, says Van Dijck. The child will never be able to work, so a lifelong income is part of the compensation. The leading question here is: what if? What if the accident never happened?

But is that the right question? Determining the loss of income for an eight-year-old is

rather speculative, says Van Dijck.

Another example, a true story: a man ends up in a wheelchair after a collision. He has his own business that he can no longer get to by himself. "Instead of 'what if', the question that arose was: What now? What does this man need? Eventually the house next door to the business was bought so that he could continue to work as he did before. Everyone happy."

This solution stems from what is also known as the recovery-oriented approach. "This is much more about the needs and preferences of the victim. In addition, it prevents lawyers from squabbling over the level of compensation. It is a practical approach, but it doesn't fit into the law very well. It is a break with legal concepts that have existed for thousands of years."

The new approach is not undisputed. Those who are against say that it leads to subjectivity. It means that victims are not treated equally. "That is a false argument, because amounts that are currently paid out, are also subjective." That is why Van Dijck, who carries out empirical research, would like to set up experiments with large insurance companies in the Netherlands. "I would compare the cases in which the recovery approach was applied to the traditional cases. What happens exactly? What solutions are found? What are the victims' wishes? Are they more satisfied than if they received an amount of money? Such a study has never been carried out."

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Wishful Thinking

Gijs van Dijck Photo: Joey Roberts

Quad-rangular plastic objects

While waiting for a friend, I sit down on a bench in the city centre. Looking around me, I see many people pass by; it's a busy day. I see a lot of people, but I also see a lot of people staring at their smartphones. They don't pay attention to the beauty of the city, or to the people around them. They only have eyes for their smartphones. As I watch them, I quickly check my phone. Yep – I'm one of them, too. I get a text from my friend saying that she'll be five minutes late. Good to know, but did she think I wouldn't wait for her? Did she think I'd go home after four minutes? We text each other everything these days. My gaze wanders back to the people around me. Seriously, what's wrong with us? Why are we so glued to our phones? Can we no longer live without them? Some of us barely remember this, but there was a time when Facebook, Instagram and WhatsApp didn't exist. And we lived our lives, too. Yes, smartphones make some things a lot easier, but they also make some things a bit more complicated. Another example is getting lost in the city. If you get lost, what do you do? Exactly! You check Google Maps – even if there are plenty of people around who would be willing to help you out. I'm sure they are. But we don't ask each other for directions anymore. We find it increasingly difficult to ask for help, even though there's no reason for it. I think we overestimate the importance of our smartphones in these social media times. We use our phones for everything. We even use them during the night to track our sleeping habits. Is this really necessary? Isn't it more important to be in touch with each other, to connect with other human beings rather than these quadrangular, plastic objects? There are a lot of questions to answer, but I'm sure of one thing: we should try to live more in the moment instead of living our lives through our phones.

Jo Haas, second-year student of Health Sciences

This column reflects the personal views of the author

Annadal students victims of renovation

"It's a mess." That's what foreign students who have recently rented a room at the Annadal complex on the Brouwersweg say. The 217 additional rooms were renovated in no time during the summer. The objective was reached: handover on 1 September. But it isn't ready. The inhabitants are dealing with a lot of dust and noise.

"If the light shining in your eyes doesn't wake you because there are no curtains, then the builders will, with their radio, their planing and drilling, or the cleaning crew that has come to Hoover," says Danish law student Zana van Schayk who is sitting at a table with two fellow inhabitants on the eleventh floor of the former nurses flats. The view is beautiful, almost penthouse-worthy. But a penthouse it is not. Of course that isn't possible for a furnished room costing 395 euro all-in.

"It is very unpleasant for the students. At the moment they don't have the privacy that we would like them to have," says Maurice Evers, department head of Maastricht University's student housing. "And although the building companies have delivered a great achievement

in the space of nine weeks – permits and tenders were only complete at the end of June – the buildings have not been completed to the extent that we had wished. At the same time, the students do have a place to sleep. We hope that the worst will be over in two weeks' time." The worst thing was that two weeks ago, when the first students had moved into the lower building next to this block of flats (four floors, 108 rooms), it appeared that the sewage system wasn't working as it should. "Toilets were getting clogged one after the other," says Evers. "They had to start work last Saturday at seven o'clock in the morning: drilling into the floors, flooding." There are still jobs that need doing in the building: finishing off the rooms on the ground floor, installing bathroom doors, fixing the lift, and general finishing touches. Some things can wait, says Evers, such as painting the doors to the rooms, "maybe by Christmas when the students are not there."

Groningen was recently in the news because first-year students had to sleep in tents due to the lack of rooms. Maastricht University wanted to prevent such situations and sounded the alarm bell with the city council at the end

of last year concerning the persistent shortage of rooms. Container accommodation in Randwyck was briefly considered, but renovations to the two buildings on the Annadal campus appeared more realistic. Evers: "Looking back it was madness. Many wondered beforehand: 'What are you taking on?' 'This is never going to work'. But what was the alternative? Except for a few, all additional rooms have been rented. Our other locations are full too."

The Guesthouse rooms are very appealing to exchange students because they have everything from furniture to tableware. The short renting period is another advantage. Most of those who live in the new buildings are foreign bachelor's and master's students. They have a one-year contract and must move on to the housing corporations or the private sector when it expires. In the meantime, it has become clear that those students who have suffered will receive a one-off compensation of 200 euro, as a gesture from the university and the owner of the buildings, All-in Real Estate from Amsterdam.

Wendy Degens

Read more on page 7

International Student Ambassador Programme opening ceremony

"I wouldn't have been conned if I'd had a buddy"

What is the best place for students to open a bank account? ING Bank, "because they have a free account for students," says Grace Marshall from student platform MyMaastricht. The fact that this bank was in the news regarding a major money laundering scandal this week doesn't seem to bother her. She was the third speaker last week during the opening ceremony for the International Student Ambassador Program (ISAP), the programme in which senior students (buddies) take care of and accompany new students (newbies). There is a buzzing at Tapijnkazerne during the speeches, a sign that the newbies feel that they are taking too long.

Newby Alex Shtykov from Kazakhstan started *International Business* last week and signed up for ISAP because he knows absolutely nobody in Maastricht. "I missed the Inkom because of problems with my visa so this way I will quickly get to know a few people. It is also a good thing to have someone to turn to if something goes wrong." He has already been conned. "I arranged to have a room while I was still in Kazakhstan. I transferred some money for rent and heard nothing after. My money was gone. Had I arranged it through my buddy, this would most likely not have happened."

"Most questions are about housing," says Jonty Small, master's student of *Data Science for*

Decision Making and a buddy for the third time this year. "Other than that, the questions are about the faculty and where the newbies can buy bicycles and furniture. I always point them in the direction of Facebook groups on the MyMaastricht site."

A total of 53 buddies and 450 newbies signed up for the programme. Both groups have to write a short motivational letter, organiser Jake Norman explains. "Many buddies who were previously newbies, are full of praise for the programme. Super sweet. They don't receive anything for participating, so it is even more special to see how involved the senior students are."

YM

Find your buddy at the ISAP opening ceremony Photo: Luc van den Akker

(Wo) man
at work:
student
assistant
Maastricht
University

Joedith López Cuello on the right Photo: Joey Roberts

Joedith López Cuello (28, master's student of Work and Organisational Psychology) works 10 to 16 hours per week as a student assistant on a Student Employability Initiative and Internationalisation project, earning 13 euros per hour

Collecting data during a bloody hot summer

"We're the sharks, where are our fish?" jokes Joedith López Cuello. The Chilean student is sitting at a table in the Student Services Centre with Dewi Gosenson, a secondary school student from Limburg. It's Wednesday morning, 4 July, and 29 degrees out: for many students, the summer holidays have already begun. And it shows. The two 'sharks' will have to pull out all the stops to catch every student or employee that enters the building today. López Cuello and Gosenson are collecting data for the Connect International project. Is the university actually international and, if so, how can you tell? Is it primarily because of the degree programmes, the research, the international career opportunities, the exchange programmes, the multilingual environment, or the diversity of students and lecturers? Ideally, they want to interview thirty people per day the upcoming week. There's a reason why López Cuello is being assisted by a secondary school student: Dewi Gosenson, following bilingual education at a secondary school in Landgraaf, is doing her

short "international internship" here. Working together is going well, they say. "Dewi represents the local culture and I represent the foreign one," López Cuello laughs. A potential participant appears. López Cuello and Gosenson approach her and politely ask her to participate. "It'll only take five minutes." The student is from Luxembourg. She studies at University College Maastricht (UCM) which, she says, has many European students, but "few non-European students because of the high tuition fees." In her opinion, much more effort should be made to make UM "truly global", for example through scholarships. With the next participant, López Cuello discusses the disappearance of many programmes using Dutch as the language of tuition, such as *cultuurwetenschappen*. Only the English-taught programme is still on offer. "Lecturers who always taught in those programmes think of it as losing a small piece of their identity. That's something to consider as well," says the participant. Before participants

leave, López Cuello and Gosenson point them towards a basket of mandarins and Peijnenburg bars: "Please, feel free to take some. It's like gingerbread." Another University College student appears, a young man this time. Sitting next to him is a young woman enrolled in the School of Business and Economics. The male student praises UCM's international programme, its social events and the way it cooperates with other faculties, such as the Faculty of Arts and Social Sciences. "No, we haven't worked together with the economists yet." The female student laughs: "I don't think that'll happen anytime soon, either." She's a member of student association Koko and is glad to have met more people there, although she admits the percentage of Dutch people in student associations is very high. It's not easy for international students to get side jobs in the Netherlands. Their inability to speak the language is often the greatest obstacle. López Cuello studied psychology in Chili and worked there as a human resources

analyst. She was an ideal candidate for this student assistant job on a project with English as its main language. After the interviews (she later lets me know she has collected 160 interviews in total), she'll publish a detailed report containing the main findings. To be continued, in other words. Finally: what does López Cuello think of the international character of this university? "It's one of UM's strong points. There's no lack of initiatives – language courses, parties, lectures and events, the buddy programme, international students club Kaleido... But I think there's potential for so much more. We hope to find out."

Wendy Degens

This is a series about student jobs;
Do you also have a special or funny student job?
Please let us know:
wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

 Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Reportage Guesthouse Annadal

“If one person gets sick, everyone will follow”

Anyone who enters the former nurses flat on the Annadal complex, will receive a friendly greeting from the builders. “Don’t fall over the materials.” This person is sanding and painting, another is putting up shower units like you would see on a campsite.

Lois Lane is blaring in the stairwell, dust is settling everywhere. The cleaning crew works here every day, says a woman while she wipes down the stairs with a damp cloth. “But you just can’t keep up with the dirt.” On the top floor, footprints in the dust lead us to the living room. When we ask if we could go out onto the balcony to view the city from ‘above’, the students shake their heads. “All doors and windows are locked.” Too dangerous, says Maurice Evers, head of the UM’s student housing department. “The latest building regulations require higher railings and fewer openings. We cannot afford to make it more accessible.” In the first week – when not all doors were locked yet – students were drinking beer outside in the evening and the first complaints from residents in the surrounding area were coming in.

People living in the neighbourhood have now lodged an official complaint with the city council. They wonder how it was possible that the authorities opted for additional accommodation in a residential area because of “pressure of time and financial considerations. Surely it cannot be right that the problem is then shifted to those who live close by.”

Ventilation

The fact that because of security reasons no window can be opened is disappointing for the students. “A door to the balcony was included on the drawings of Maastricht Housing. Well, then you assume that it can be opened,” says Danish law student Zana van Schayk (“my mother is Dutch”). Air only comes into the rooms through ventilation vents. And they don’t work, two fellow inhabitants add. “If one person gets sick, everyone will follow,” Canadian law student Joan Duhaylungsod reckons.

Despite the trials and tribulations there are also a few advantages: it is “a fun floor with a lot of nationalities, the location is good, and the view is beautiful.”

They knew that the building was being renovated. With the emphasis on “was”. The report that work was still going on and the apologies from the Guesthouse that rents out the rooms came as a surprise. “A couple of days before our arrival on Friday, 31 August we received an e-mail with a status update.” On top of everything else, things also went wrong on the Friday itself. Students had to wait for hours before they could move into their rooms. The city authorities were to release the buildings that day, but decided against it, says Evers. “The rooms were declared unfit. Door springs on doors leading to escape routes were not in place everywhere. Of the utmost importance and necessary, so that had to be arranged

very quickly,” says Evers. Students were finally allowed to enter the building at nine o’clock in the evening.

The main problem, says Canadian master’s student of Legal Psychology Sam van Drunen, is that her complaints are not being heard. She feels dizzy from “something smelling like acetone”. She points to a grey pipe beside the washbasin. “I have sent an e-mail, walked to the reception, nobody is doing anything about it.”

On the seventh floor, Tunisian Omar Ben-Mansour, first-year student of Biomedical

Sciences, takes a bite of his pizza. The renovations don’t seem to bother him. “It’s all part of the life of a student.”

Two women from the cleaning crew are waiting for the lift. They wonder how it is possible that the students can be “so messy”. “A pig sty. They leave empty bottles lying around everywhere, place hot saucepans on the kitchen surfaces – which then blister from the heat – use cleaning agents that cause white marks around the washbasin. I can’t get that clean. And that is a brand-new kitchen!”

Asked whether any students have already left,

Evers says: “No, but there are two Vietnamese guys who find their room too small. As far as I know, they haven’t found anything else yet.” Neither the trio on the tenth floor, nor a Ghanaian master’s student in the lower building are considering moving. “I don’t feel like looking for another room, it would take too much time,” they said. “And try finding a place that is furnished for 345 euro all-in,” replies the Ghanaian.

Wendy Degens

Welcome to the eleventh floor

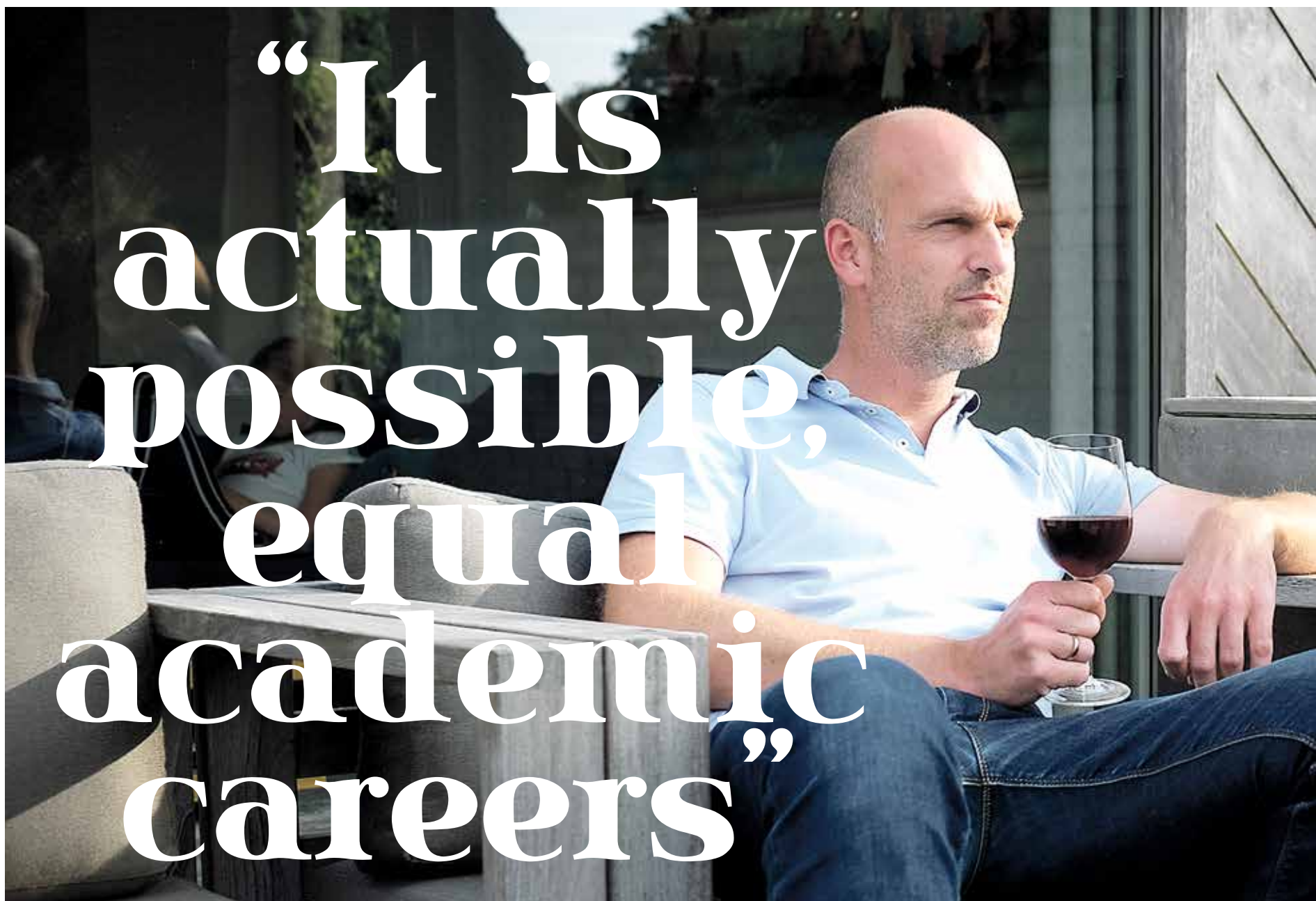

First floor of the lower building

Entry of the flat Photos: Observant

'Husband and wife' present inaugural lecture together

"It is actually possible, equal academic careers"

Dual inaugural lectures have happened before in Maastricht, but this is the first time that a 'husband and wife' present theirs in the same ceremony. The honour goes to German researchers Lisa and Alexander Brügggen, each of whom will accept a chair at the School of Business and Economics (SBE) tomorrow. "Some employees, who have worked at SBE for years, don't even know that we are a couple."

On the edge of Wolder, in the evening sun, Lisa Brügggen (41, Niederrhein) looks out over the long garden. To the right there is a stretch of green with flowers and plants. That is Alex's hobby (42, Cologne), she says. "He has a green thumb," an expression from German, a language that is fading more and more into the background. They read *Het Financieele Dagblad* and by now speak fluent Dutch.

Alexander: "When we were AIOs we still had the idea to return to Germany after our PhD research, also because, to a certain degree, we felt like outsiders in Maastricht. Going back is no longer an option now. Our friends live in Maastricht and the children were born here, they recently asked when they would

finally get a Dutch passport. We have become completely Dutch. When I have a congress in Germany, it no longer feels like coming home. Strangely enough, we still watch *Die Tageschau* for news and not the *NOS Journaal*." Both of the Brügggens started studying at SBE in 1997, but during their studies they never spoke to each other, never even deigned to

2001, on the exact same day as our inaugural speech," says Lisa. "The advantage of that 'late' meeting was that we were able to do our own thing as students without feeling impeded; I studied in California and Alex went to Hong Kong. You sometimes see students in a relationship making concessions and staying nearer to home."

look at each other. It was not until at Lisa's graduation ceremony that sparks started to fly, when Alexander congratulated her with her degree. "That was on 14 September

After they had met, they never lost sight of one another: they became AIOs on the same day, assistant professors on the same day and tomorrow they will become professors on the same day. They married in 2007 and have two daughters, aged eight and ten.

Pension

Alexander will deliver his inaugural speech in the auditorium first, after which Lisa will take over. Half an hour each. They won't, as is usual, use up the whole hour; they don't want to do that to the audience. Alexander will become professor of Management Accounting, a research field of which he will give a glimpse in his speech. "Accounting is always about information. The same applies to Management Accounting, except this information is not meant for the outside world but for one's own management.

Elisabeth Brügggen:

Professor of Financial Services
Title of the inaugural speech: Tomorrow I will really start my retirement planning: how to improve retirement decision-making

Alexander Brügggen:

Professor of Management Accounting
Title of the inaugural speech: Beyond the crystal ball: management accounting for future-proof decision-making

It is required for decision-making, investments and planning mergers. By the way it is not just about finance, it's also about decisions regarding the environment, safety or social responsibility."

Lisa, who will become professor of Financial Services, will talk about something completely different, pension planning. "How to get people thinking about their retirement at an earlier stage? For most people retirement is equal to: far away, boring and complicated. That is partly a matter of phrasing. As an experiment, we adapted four sentences in a newsletter, in which we placed more emphasis on 'safeguarding the future'. After that twice as many people clicked on a link to their pension."

Meetings

Two different stories, but with an unmis-

kable overlap: individuals taking decisions. What makes it exciting, says Alexander, is the psychology behind it. "How do people interpret the information provided? How is it presented and what effect does it have? It makes quite a difference whether an accountant puts specific data in a footnote or in a chart." It is therefore not so strange that they both participate in the same research group: *human decisions and policy design*. Lisa is the chairwoman of this group, but they do not work on projects together. Alexander: "You have to be able to give criticism freely on each other's work and that is not so easy if you are in a relationship. We don't sit next to each other in meetings either. Until recently, some employees, who have worked at SBE for years, didn't even know that we are a couple. Rob Bauer [professor of Finance, who has worked at SBE for fourteen years] almost fell off his

chair when he heard."

So they don't advertise the fact that they have a relationship, if only for the fact that it is not always nice for people to work with a couple, says Alexander. So why hold the inaugural speeches together? "Money isn't the main issue, but we do invite more or less the same people."

Lisa: "It seemed like fun because we have taken the same academic path. We have always supported each other along the way. For example, Alex flew through his tenure track, whereas I came across some bumps on the road."

Bees

They won't dwell on it during the ceremony, but they both feel that the equality of their academic careers is very important. Lisa: "Alexander did just as much housework as I

did. So it is possible. Colleague Gaby Odekerken was a good example for me. I hope that we in turn can inspire young researchers." They both emphasise that although they are holding their inaugural speeches together they also have their own lives. Lisa is a member of the choir in Wolder and Alexander keeps bees. He rents a plot of land of about 1,500 square metres across the road, on which he has four beehives. Why bees? "I love animals but I don't have loads of time to look after them. Bees take two hours a week."

Text: Maurice Timmermans
Photo: Joey Roberts

PAS-festival: *leerzaam, mooi, ontroerend en gezellig*

Hij speelde de sterren van de hemel en trad iedere avond op voor een volle tuin aan de Bouillonstraat. Leo Bassi, een clown uit een oud Italiaans clownsgezicht, was de hoofdgast van het Pleasure, Art & Science Festival (PAS) dat afgelopen weekend werd georganiseerd door Studium Generale. Vorig jaar nog in de stromende regen, dit jaar waren de weergoden in opperbeste stemming. Het was druk, soms was het zelfs een beetje dringen, en bovenal gezellig, of het nu op straat was tussen Tribunal en Ma van Sloen, in de tuin van Roëll, of de binnenplaats van het studentenservicecentrum of in een van de onderwijsruimten van de Minderbroedersberg of de rechtenfaculteit.

Foto's: Joey Roberts

“Toiletten hadden de ene verstopping na de andere”

Vervolg van pagina 1

vakkers op de gang, van hun geschaaf en geboor, of van de poetsploeg die komt stofzuigen”, zegt de Deense rechtenstudent Zana van Schayk die aan tafel zit met twee medebewoners op de elfde verdieping van de oude verpleegstersflat. Het uitzicht is prachtig, bijna penthouse-waardig. Maar een penthouse, dat is het niet. Kan natuurlijk ook niet voor een gemeubileerde kamer van 395 euro inclusief.

“Het is erg vervelend voor de studenten. Ze hebben op dit moment niet de privacy die we willen bieden”, zegt Maurice Evers, afdelingshoofd studentenhuysvesting van de Universiteit Maastricht. “En hoewel de bouwbedrijven een geweldige prestatie hebben geleverd in negen weken tijd – eind mei waren de vergunningen rond, half juni werd gestart met de verbouwing – zijn de panden niet opgeleverd zoals we wilden. Tegelijkertijd: de studenten hebben wel een slaapplek. We hopen dat het ergste voorbij is over twee weken.”

Het ergste: nadat twee weken geleden de eerste studenten waren ingetrokken in het naast de flat gelegen lagere gebouw (vier verdiepingen, 108 kamers) bleek de riolering niet naar behoren te werken. “Toiletten hadden de ene verstopping na de andere”, vertelt Evers. “Afgelopen zaterdag zijn ze om zeven uur ’s ochtends met de werkzaamheden gestart: geboor in de vloeren, overal water.”

Ook in de flat staat er nog het nodige op de kluslijst: het gereed maken van de kamers op de begane grond, toegangsdeuren naar het sanitair plaatsen, het opknappen van de lift en de algehele afwerking. Sommige dingen kunnen wachten, zegt Evers, zoals het verven van kamerdeuren, “misschien met de Kerst als de studenten er niet zijn.”

Groningen was de afgelopen tijd in het nieuws omdat eerstejaars in tenten moesten slapen vanwege kamernood. De Universiteit Maastricht wilde dit soort toestanden voorkomen en trok eind vorig jaar aan de bel bij de gemeente vanwege de aanhoudende vraag naar kamers. Er werd nog gedacht aan containerwoningen in

Randwyck, maar de renovatie van twee panden op de Annadalcampus leek realistischer. Evers: “Achteraf gezien was het gekkenwerk. Menigeen riep al van tevoren: ‘Waar beginnen jullie aan?’ ‘Dit gaat nooit lukken. Maar wat was het alternatief? Op een paar na zijn alle extra kamers nu verhuurd. Ook onze andere locaties zitten vol.’ De Guesthouse-kamers zijn voor uitwisselingsstudenten erg aantrekkelijk omdat alles aanwezig is, van meubilair tot servies. Ook de korte huurperiode is een pre. In de twee nieuwe gebouwen wonen vooral buitenlandse bacheloren en masterstudenten. Ze hebben een jaarcontract en zullen aan het einde moeten doorstromen naar de woningbouw of particuliere sector. Inmiddels is duidelijk dat alle gedupeerde studenten een eenmalige compensatie krijgen van 200 euro, als geste van de universiteit en de eigenaar van de panden, All-in Real Estate uit Amsterdam.

Wendy Degens

Lees de reportage online of in het Engels op pagina 7

Wateroverlast in de badkamer

Douches in aanbouw Foto's: Observant

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Opening Academic Year

It is good and important that the theme of the opening of this academic year at our uni-

versity was sustainable development and the global sustainable development goals ('SDGs'). However, in spite of the festive mood of the occasion it is way too early to congratulate ourselves before the mirror with what has been achieved so far. We are still far from making the UM a green university by 2030 by producing less waste and using less energy. What is more important, contributing to (global) sustainable development should imply for the UM much more than just reducing our carbon footprint. Becoming greener is a challenge that individuals, households, universities and junkyards alike have to face. However, the real challenge specifically to the UM is to contribute to achieving the SDGs from our core capacities as a university:

education and research. And it implies more than putting those educational programmes and research that already have a relevant dimension for sustainable development in our shop window. The call for sustainable development is a very real call in the sense that everybody and every institution is asked to do *more* than what is already done; everybody should make deliberate and very real efforts to develop more initiative to target the SDGs. As a university we have to consider, thoroughly and systematically, what we have to contribute. I found that was missing in the programme last week: an actual reflection on what the UM might contribute from our core strengths, education and research, to sustainable development.

Also I missed the 'global' in the discussions. The UN calls for *global* sustainable development and stresses the urgency of the challenges for the global South, to which the fate of the whole world is intrinsically related. This reality was paid little notice in the programme. I thought that peculiar given our ambition to be and develop as an international university. It was ironic that the continent that faces the biggest development challenges, Europe's close neighbour Africa, was only present in the programme by commemorating one of its biggest leaders who is not among us anymore.

Han Aarts, Director Maastricht University Centre for International Cooperation in Academic Development (MUNDO)

In Memoriam Simon Duke

In the past week, the tragic news reached us that Simon Duke, a respected scholar, colleague and friend of many of us at Maastricht University, unexpectedly passed away on 5 September. Simon worked at the European Institute of Public Administration (EIPA) at the rank of Professor and was also a Senior Research Fellow at Maastricht University. He taught regularly in the Masters of European Public Affairs at FaSoS, contributed frequently to the activities of the Centre for European Research in Maastricht (CERIM) and also collaborated extensively in his research with numerous colleagues. Since 2007, he was also the co-Executive Editor of

the *Journal of European Integration*. After obtaining his PhD at Oxford University, Simon held positions at several leading institutions in Europe and the United States, including at SIPRI, the Stockholm International Peace Research Institute, at the Mershon Centre at Ohio State University, at Pennsyl-

vania University and at the Central European University. He was also NATO Fellow and has also served as adjunct faculty at the Federal Executive Institute in Charlottesville, Virginia. Simon was one of the leading scholars in the field of EU external action, including European security and defence policy. He was the author of several monographs on European and transatlantic foreign and security issues, including most recently the *EU as a Stronger Global Actor: Challenges and Strategic Responses* (Palgrave Macmillan 2017) and *Will Brexit Damage Our Security and Defence?* (Palgrave Macmillan 2018). He also published on related topics in many international journals and contributed to numerous academic workshops and conferences. Simon managed this successful academic career in the context of a demanding role training large numbers of officials and diplomats from the European institutions, the EU member states and third countries. In the

past years, he has been very much involved in the training of staff of the European External Action Service (EEAS), the newly established EU diplomatic service.

With the departure of Simon, we have not only lost a highly valued scholar and admired teacher, but also a wonderful colleague who inspired all those that he worked with - students, young academics and peers alike. He was always generous with his time and available for thoughtful advice. Through his wit and humour, he touched many hearts and it was always a pleasure to work with him. Our thoughts are with his wife Roberta and his two sons, William and Sidney. We wish them a lot of courage in dealing with this immense loss.

On behalf of staff and students of FaSoS and UCM, Prof. Sophie Vanhoonacker, Prof. Thomas Christiansen, Prof. Mathieu Segers

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Ik ben nergens bang voor. Dat lijkt me overdreven. Ik ben net als iedereen bang om dierbaren te verliezen of dat ze ernstig ziek worden. Ik ben 51 en weet inmiddels hoe fragiel het leven is, hoe snel het afgelopen kan zijn. Mijn moeder is bijvoorbeeld in 2003 plotseling overleden. Ik was gelukkig die dag, op weg naar mijn werk, nog even om 6.45 uur bij ze binnengelopen. Zij zijn net als ik vroege vogels. Ik ging even dag zeggen. Ze is 67 geworden. Een paar jaar eerder heb ik haar meegenomen naar een concert van Neil Diamond. Ze hield van zijn muziek en was nog nooit naar een concert geweest. Sinds haar dood gaan mijn zus en ik iedere keer als Neil Diamond in het land is naar zijn optreden. Afgelopen najaar nog. Ter nagedachtenis aan onze moeder.

Ik ga nooit zonder lippenstift de deur uit. Ik heb nooit lipstick op, alleen oogschaduw. Ik houd niet van dat gefriemel en getuttel. Ik ben van de lekker-makkelijk school, gewoon normaal. Ik moet er niet aan denken dat ik me iedere dag uren zou moeten opmaken.

Ik ben vernoemd naar ... mijn peettante, de zus - twaalf jaar jonger - van mijn moeder. Mijn doopnamen zijn Agnes (dat is een familienaam, ik heb een oudtante die heet Jes), Theodora (naar mijn opa Theo), en Gerarda. Veel kinderen kregen vroeger die laatste naam mee.

Onderwijsrijzen; ik kan ze niet meer tellen. [Lacht] Ik ben een gezegend mens, ik heb er een paar mogen winnen. De eerste was in 1999, dat was de onderwijsprijs van de UM, volledig onverwacht. Daarna onder andere een prijs als beste studentbegeleider binnen het Health domein (2011) en de Honours Education Award, een oevreprijs van de faculteit FHML in 2016. Ik vind mijn werk - onderzoek én onderwijs - heel leuk, ik geef gezondheidseconomie en een beetje wiskunde, dat vinden studenten vaak moeilijk. Ik probeer me in te leven in de student: waar hebben ze behoefte aan, wat zou ik zelf willen horen als ik op hun plek zou zitten, en hoe kan ik moeilijke stof zo goed mogelijk overbrengen.

Bid jij wel eens? Soms. Ik ben van huis uit katholiek, maar met de kerk als instituut heb ik niet zo veel. Ik ben heel snel na mijn geboorte gedoopt, mede ook omdat ik veel te licht was, 1600 gram, en dat gewicht ging eerder omlaag dan omhoog. Het eerste jaar van mijn leven heb ik in het ziekenhuis doorgebracht.

Van wie of wat heb je het meeste geleerd? Van het leven zelf: verdrietige gebeurtenissen, zoals het overlijden van mijn moeder. Maar ook van spannende ziekenhuisuitslagen bij mezelf. Je wordt er sterker van, ziet dat je veel aankunt en gaat meer genieten van de kleine dingen. Het leven zelf is een leerschool die me heeft leren relativeren.

Heb je ooit geldproblemen gehad? Nee, gelukkig niet. Wij zijn van huis uit spaarzaam. [Lacht] Bovendien heb ik econo-

Naam: Aggie Paulus (51, geboren in Maastricht) * **Functie:** universitair hoofddocent bij de vakgroep Health Services Research * **Burgerlijke staat:** single * **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“
Ik ben geen *big spender*. Ik denk dat ik momenteel het meeste uitgeef aan mijn twee katten
”

mie gestudeerd. Ik ben ook geen *big spender*. Ik denk dat ik momenteel het meeste uitgeef aan mijn twee katten. Die zijn komen aanlopen, één dag nadat mijn oude kat was gecremeerd. Ik had net haar spullen weggezet in de kelder toen er een kat aan mijn deur stond. Ze bleef komen en vier weken later, op 1 mei, loopt ze naar binnen en springt op de bank. Ik probeer haar naar buiten te lokken en dan zie ik een klein staartje onder haar staart. Even later is ze in mijn woonkamer bevallen van vijf kittens. Ik heb de moederpoes en een kleintje gehouden. Katten zijn geluksbrengers. Hoe zij genieten van kleine dingen zoals een zonnestraal, de rust die ze kunnen uitstralen. Daar leer ik van.

Welk nieuws van de afgelopen tijd heeft je boos of bang gemaakt? Die twee pubers, Howick en Lili, die terug moesten naar Armenië. Ik ben blij dat ze mogen blijven, ik snap wel dat je grenzen moet stellen, maar zij zijn al zo lang in Nederland, zijn zo ingeburgerd. En het Nicky-Verstappen-verhaal maakte ook indruk. Ik dacht meteen aan Tanja Groen, de Maastrichtse student die begin jaren negentig is verdwenen en nooit is

teruggelopen. Wat die ouders meemaken, die onzekerheid, dat lijkt me verschrikkelijk.

Omschrijf jezelf in vijf karaktertrekken: empathisch, behulpzaam, bescheiden, probeer het goed te doen, geduldig. Ik zou wat doortastender kunnen zijn, [lacht] misschien wat meer met de vuist op tafel moeten slaan, maar ik ben van het harmonie- dan het conflictmodel.

Bij wie zou je eens backstage willen? Toen ik klein was wilde ik kleuterleidster of kinderboekenschrijfster worden. Ik zou wel een dagje in zo'n klas willen kijken. Misschien loop ik wel gillend weg.

Emigreren? Echt iets voor mij. Nee, ik heb dat nooit overwogen. Mijn familie - mijn vader van 81, mijn zus en haar gezin - woont hier in de buurt en die is belangrijk voor me. En nee, ik zou waarschijnlijk ook niet in mijn eentje naar een ver land vertrekken voor een volgende stap in mijn carrière. Mijn werk is me heel dierbaar, maar er is meer in het leven.

Film: Catacombe

In de kelder van het betaalde voetbal

Still uit Catacombe

Het verhaal: Zijn hardnekkige gokverslaving heeft profvoetballer Jermaine Slagter (Willem de Bruin) in financiële problemen gebracht. Zijn vrouw (Liliane de Vries) heeft hem al verlaten; bij zijn criminele vader wil hij niet aankloppen voor hulp. Chinese matchfixers blijken bereid om Jermaine's schulden af te lossen, maar dan moet hij wel ervoor zorgen dat zijn club FC Barkas degradeert. Zal Jermaine zijn club en zijn teamgenoten verraden?

Twee Nederlandse clubs in de Champions League en dus een goed moment voor een voetbalfilm:

- Prima idee van regisseur Victor D. Ponten om een film over matchfixing te maken; een thema met veel potentieel voor een donker noodlotsdrama over vriendschap, loyaliteit en verraad.

- Het lijkt een wereld vol rijkdom en glamour, maar de realiteit is dat in het betaalde voetbal 80 procent van alle salarissen verdiend wordt door 2 procent van de voetballers. Deze film gaat niet over die 2 procent, maar over de spelers uit de kelder van het betaalde voetbal. FC Barkas is het soort club waarvan de supporters al blij zijn als de toss wordt gewonnen. De spelers tekenen geen miljoenencontract bij Nike, maar krijgen een paar grijpstuivers als ze reclame maken voor de lokale kartingbaan.

Ga liever kijken hoe kunstgras groeit:

- Ponten debuteerde in 2011 spectaculair met *Rabat*, een samen met Jim Taihuttu geregisseerde roadmovie over de onzekerheden van jonge (Marokkaanse) Nederlanders. Taihuttu leverde sindsdien met *Wolf* (2013) een uitstekende tweede film af (en werkt ondertussen

alweer aan zijn derde film, over de politionele acties in Nederlands-Indië), maar rond Ponten bleef het stil. In vergelijking met *Rabat* en *Wolf* blijkt *Catacombe* helaas een stapje terug. De film mist de energie van zijn voorgangers en hoort eerder thuis op tv dan op het grote bioscoopdoek.

- Vanaf de openingsseconden creëert Ponten een onheilspellende sfeer, maar de dreiging vindt zijn oorsprong louter in de cinematografie en de veel te nadrukkelijk aanwezige muziek. Het scenario daarentegen ontbeert spanning en beweegt zich langs behoorlijk clichématige lijnen richting het eindsignaal.
- Hoofdrolspeeler Willem de Bruin werd bekend als rapper bij The Opposites en laat hier zien dat hij ook best redelijk kan acteren. Wat zich echter wrekt is dat de man niet kan voetballen. Kijk hoe hij een vrije trap neemt

en je weet: dit is geen profvoetballer. Het lijkt misschien een detail, maar wel een detail dat de geloofwaardigheid van de film behoorlijk onder druk zet.

Het salomonsoordeel: Het is september, stevast de tijd van het jaar waarin we – rondom het Nederlands Film Festival in Utrecht – even veinzen dat de Nederlandse filmindustrie wat voorstelt. Maar na alweer een jaar waarin geen enkele Nederlandse film werd geselecteerd voor de competitie van de grote filmfestivals, is de conclusie onontkoombaar: de Nederlandse film speelt in de mickeymousecompetitie.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Een dag in het Jekerkwartier

Het miezerde toen ik vrijdagmorgen in het Quartier Latin van Maastricht naar een afspraak met de kapper fietste. Die stond in zijn etalage met een peinzende blik. Toen hij mij zag veranderde die blik in een lach. Daar ik al zo'n veertig jaar klant bij hem ben, was ik verbaasd. Hij ontving mij met enige schroom; zei dat hij blij was mij te zien. Het bleek dat hij in de mening verkeerde dat ik een paar dagen tevoren overleden was. Hij toonde mij een uitgeknipte advertentie waarin mededeling werd gedaan van het verscheiden van een betreurd familielid. Ik was het dus niet, veronderstelde hij nog niet geheel overtuigd. Maar ik kon bewijzen, dat noch het adres noch de precieze schrijfwijze van de naam overeenkwamen met de mijne. Vreugde alom, en of ik mijn gebruikelijke koffie wilde. Daar deze bijzondere bijna-doodervaring mij al eens eerder was overkomen, hebben we er nog een filosofisch gesprekje aan gewijd. Enerzijds is er de vreugde dat je levende niet onopgemerkt

blijft. Anderzijds is het misschien handig om de rouwkaart ook aan de kapper te versturen. Tenslotte duurde onze gezamenlijke geschiedenis veertig jaar. Weer op straat werd ik opnieuw met de vergankelijkheid van ons bestaan geconfronteerd. Bij een poging de Sint Pieterstraat over te steken, werd ik opgehouden door twee

voorbijrazende bakfietsmoeders, waarvan er één overigens een man was. Elke keer dat ik zo'n nieuwe verkeersdeelnemer zie, vraag ik mij af: zouden die kleine prinsjes en prinsesjes in hun open koetsjes wel naar behoren gevaccineerd zijn? Zie ik eindelijk een echte *antivaxxer* die - door haar/zijn hogere opleiding misleid - het leven in de wijken voor de gegoeden onveilig maakt? De kinderbakfiets is ook echt onveilig. Het is veelal wel mogelijk om de kinderen in de riemen te zetten. Ook als dat gebeurt, is het bedenkelijk dat zij geen helm hoeven te dragen. Wij munten met zijn allen uit in regelgeving. Misschien moet de bakfiets een aparte plaats krijgen in het verkeer, inclusief regels voor veiligheid, en waar en hoe te parkeren. Eenmaal thuis was het gedaan met het memento mori. In de avond kwam alles goed door het programma van het PAS-Festival van de universiteit. Pleasure, Art and Science met een mooi overvol programma in de tuinen en zalen van de universitaire gebou-

wen. Even bruisend en geslaagd als vorige edities. Ook onder nieuwe leiding.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Jo Haas, Sjaak

Koenis, Hans Philipsen, Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paartjes
iedere week ook op internet:
www.observantonline.nl

paartjes

EXPERIENCE THE REAL HOSTEL VIBE JOIN
OUR TEAM @ STAYOKAY MAASTRICHT
WWW.WERKENBIJSTAYOKAY.COM

Oppas gezocht! 2 medisch specialisten zoeken een
flexibele, incidentele oppas voor zoonje geboren
juli 2018. Informatie: 0650866917/06411445588

Taxi Nelissen zoekt chauffeurs www.taxinelissen.nl

Appartement te huur mid oktober Kleine-Looiersstr
7C 130m² 3 slpkms 2boven verdiep € 1850 p mnd
excl roger.caelen@geneon.nl

Help jij graag mensen en ben je op zoek naar
vrijwilligerswerk. Dan is de Rechtswinkel misschien
iets voor jou!

Info op www.rechtswinkelmaastricht.nl

APARTMENT FURNISHED W'SINGEL SEP.
BEDROOM + USE GARDEN €1250
T: 06-29030631

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF
10 sept. www.taalstudiocampo.nl

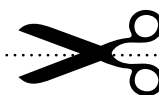
EUROBED MAASTRICHT:*beds-mattresses-
boxsprings-bedlinen-duvets-pillows-and
more!*BEST PRICE GUARANTEED in stock-
delivery possible CHECK:WWW.EUROBED.NL

Learn SALSA, BACHATA, KIZOMBA & HIP-
HOP. Student special 2 months €39 only! No
partner no problem. FREE TRY OUTS 10-16 Sep.
SALSABRISA.com/student

Appartement te huur mid oktober Kleine-Looiersstr
7C 130m² 3 slpkms 2boven verdiep € 1850 p mnd
excl roger.caelen@geneon.nl

Taxi Nelissen zoekt chauffeurs www.taxinelissen.nl

APARTMENT FURNISHED W'SINGEL SEP.
BEDROOM + USE GARDEN €1250
T: 06-29030631

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden

Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Kesselskade 58 Maastricht

Auf wiederschnitzel

Voor de échte 'Liebhaber', die graag een schnitzel
extra eet, of twee, of meer. Iedere dinsdag, voor
slechts € 17,95, net zoveel überlekkere schnitzels
eten als je lust. Mét saus inclusief onbeperkt
salade, frites, aardappelsalade en huzarensalade.

043-2082000 - schnitzelparadies.nl

Iedere dinsdag
onbeperkt schnitzels

Voor de échte 'Liebhaber'

€17,95

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

HOE VER KAN JIJ GAAN
IN 24 UUR?

SOSTHEHIKE.NL

SOS
KINDERDORPEN
Elk kind een familie

BOAT ACTION

Quai de Compiègne, Huy
29-09-2018 14-17 h

Tihange2
Doel3
TERMINÉ

Tihange2
Doel3
DICHT

SCHLUSS
mit
Tihange2
Doel3

www.stop-tihange.org

agenda academi-
sche zittingen
Aula Minderbroeder-
berg 4-6

13-09, 10.00 uur: dhr. Ivan Mangiulli, MSc

13-09, 16.00 uur: mw. Kristin Lundanes Jonvik,
MSc.

14-09, 10.00 uur: dhr.drs. Peter Feczo

14-09, 12.00 uur: mw. Yu Yan, LL.M

14-09, 14.00 uur: dhr. André W.E.A. De Zutter

14-09, 16.00 uur: Dubbelinauguratie prof.dr.
Alexander Brügggen en
Prof.dr. Elisabeth Brügggen

19-09, 14.00 uur mw. Theresa Thoma-Lürken,
MSc.

20-09, 10.00 uur: dhr.drs. Raymond van de Berg

20-09, 12.00 uur: dhr. Nils Guinand, MD

20-09, 16.00 uur: mw. Kelly F.J. Stewart, MSc.

21-09, 10.00 uur: dhr.drs. Todor K. Krastev

21-09, 12.00 uur: dhr. Jasper V. Smit, MSc.

21-09, 12.45 uur: mw. Bindu Paravil Sankaran,
MD

21-09, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Arnoud
W.J. van 't Hof

24-09, 16.00 uur: dhr. Yaojin Peng, LL.M

26-09, 16.00 uur: mw. Anna-Lena K.I. Hoh,
MSc.

27-09, 10.00 uur: dhr. Marnix J.M. van
Agtemaal, MSc.

27-09, 12.00 uur: dhr. Michael Lührs, MSc.

27-09, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Maarten
Honing

28-09, 12.00 uur: mw. Caroline M.J. Loos, MSc.

28-09, 14.00 uur: mw. Anouk J.M. Cornelissen,
MSc.

28-09, 16.00 uur: Dubbelinauguratie mw.prof.
dr. Eline Kooi en
Prof.dr. Marc A.M.J. van
Zandvoort

Maastricht University

Interne vacatures

- **Projectleider** in het team Strategische projecten en initiatieven Universiteit Maastricht/Maastricht UMC+, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2018.93
- **Afdelingshoofd** UM Student Desk, SSC, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.260
- **PhD candidate** and Health Care Innovator, FHML, School CAPHRI, department of Health Services Research, 38 hours
Vacancy number: AT2018.261
- **PhD candidate** at the Department of Clinical Genetics, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.262
- **PhD candidate** on the topic: immune imaging in cancer, FHML, School of Oncology and Developmental Biology, department of Internal Medicine, 38 hours
Vacancy number: AT2018.263
- **Promovendus** voor het onderzoek "Effectiviteit van een coöperatieve, integrale samenwerking als innovatief re-integratie instrument.", FHML, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2018.264
- **Early Stage Researcher** (ESR 9) PhD student FHML, CARIM, Department Pathology, 38 hours
Vacancy number: AT2018.265
- **Zoological analyst/biotechnician** FHML, CARIM, Central Animal Facilities (CPV), 36-40 hours
Vacancy number: AT2018.266
- **Policy Advisor** at the Policy Development and Quality Assurance Office at Maastricht University's SBE, 32-38 hours
Vacancy number: AT2018.267

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.

Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".

Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

